

[Justitsministeren]

og det mener jeg ikke man kan bebrejde dem.

Hvis man derfor ønsker, at der skal ske ændringer med hensyn til nogle af de spørgsmål, der har været nævnt her, eller andre, må det være rigtigt, at folketinget tager stilling til det. Derfor synes jeg, det er det mest ærlige at komme med et lovforslag og deri angive, i hvilken retning vi vil gå. Det er jo rigtigt, som det også fremgik af fru Alice Fabers bemærkninger, at lovforslaget og det, der er angivet som meningen med lovforslaget, i væsentlig grad adskiller sig fra det, der var hovedindholdet af betænkningen fra 1976, og den administration, der følger deraf.

Jeg har forstået, at næsten alle er enige i den opfattelse, og så må vi jo have en lovgivning, der ændrer kompetencen, således at det ikke længere er nævnet, der både skal give retningslinjerne og træffe afgørelse i ankesager. Jeg tror også, det er rigtigt, at man her har forskellige myndigheder.

En ting er aldeles afgørende: hvis folketinget vil have indflydelse på retningslinjerne, så må det være den minister, der har lovgivningen, der beskæftiger sig med dem. De andre steder er der jo ikke mulighed for, at folketinget direkte kan sige til, hvis man ønsker det anderledes.

Så kan man spørge: ja men skal folketinget så i loven indsatte disse retningslinjer, eller skal vi, som det her er foreslået, give en bemyndigelse til ministeren, således at man dér kan lægge retningslinjerne?

Jeg tror, at det sidste er det bedste, fordi man så kan være opmærksom på de bevægelser, der kan opstå i forbindelse med denne sag, men også – det vil jeg gerne slå meget kraftigt fast – fordi det selvfølgelig er meningen, når disse retningslinjer fastlægges, at folketinget ikke alene skal have indflydelse på det, men også skal have en sådan placering, at det er retningslinjer, der er lagt i overensstemmelse med folketinget, og det vil jo i praksis sige retsudvalget eller retsudvalgets flertal.

Om den del af lovforslaget, der vedrører statsamtterne, vil jeg gerne sige, at jeg da også har været i tvivl om, hvorvidt man skulle lægge disse afgørelser over til en anden myndighed end tidligere. Statsamtterne er nærliggende, for de har tidligere haft opgaven med adoptioner og har også en række andre familiesager.

Når jeg mener, at det er bedst at finde frem til en anden myndighed end samrådene, så har det forbindelse med det, der også blev spurgt om fra fru Aase Olesens side, nemlig om jeg ønsker mere ensartede afgørelser. Ja, det gør jeg, og det tror jeg man bedre kan opnå på denne måde. Jeg skal sørge for, at retsudvalget får det materiale, der viser, hvor forskellige afgørelserne er i amterne, og jeg mener ikke, det er heldigt, at de er så forskellige. Jeg tror, at man ad den vej kan opnå noget mere ensartet.

Jeg mener også, man kan opnå en hurtigere behandling på denne måde. Det betyder ikke, at man skal undlade at spørge sagkyndige, men man skal kun spørge dem, i det omfang det er nødvendigt at høre sagkyndige. Der kan være sundhedsspørgsmål o.lign., hvor man bør henvende sig til læger. Efter den forberedende undersøgelse, socialcentre- ne foretager af det hjem, som det ægtepar, der vil adoptere, har, mener jeg, at der skal ske en stillingtagen til, hvilke yderligere undersøgelser der skal til, også for at få forenkling og hurtighed.

Jeg synes, der er én ting, der er forkert ved de nuværende samråd. Hvis 2 medlemmer af et samråd går ind for adoptionen, men det tredje medlem siger nej, så kan der ikke gives tilladelse. Så er det altså ikke flertallet, der har mulighed for at give den, så skal sagen videre til nævnet. Det giver under alle omstændigheder en længere behandlingstid. Man kan så sige: vi kan opretholde samrådene og søge at give dem nogle andre retningslinjer. Muligt, men jeg mener altså, at forslaget om statsamtterne er en bedre ordning. Men det kommer vi jo til at drøfte nærmere.

Hr. Wilhjelm spurgte, hvad de forskellige, der har fået denne sag forelagt, nu har sagt. Med hensyn til statsamtterne og de kommunale repræsentanter, der var til et møde om, hvor administrationen skal ligge, var der en opdeling – hvad man måske kan tænke sig. Statsamtternes repræsentanter gik ind for dette forslag, mens man var mere tvivlende eller imod fra Amtsrådsforeningens og andres side. Det materiale vil selvfølgelig senere tilgå retsudvalget, så man kan få lejlighed til at bedømme det.

Der blev spurgt om et møde, der skulle have været i adoptionsnævnet, og om, hvad man havde sagt dér. Så vidt jeg ved, finder